

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DIN
SÂNGE
ȘI
CENUȘĂ

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA
București

Capitolul unu

- L-au găsit pe Finley în seara asta, chiar la marginea Pădurii Sângerii, mort.

Mi-am ridicat privirea de la cărțile de joc, pe deasupra suprafeței vopsite în stacojiu, spre cei trei bărbați care stăteau la masă. Alesesem locul acela cu un scop. Eu... nu simțisem nimic din partea lor mai devreme, când îmi croisem drum printre mesele aglomerate.

Nici o durere - nici fizică, nici emoțională.

În mod normal, nu cercetam oamenii ca să văd dacă suferă sau nu. Să fac asta fără motiv mi se părea extrem de invaziv, dar în mulțimi era greu să controlez cât ajungeam să simt. Întotdeauna existau persoane a căror durere era atât de adâncă, atât de neîmplânzită, încât agonia lor devenea o entitate palpabilă, pentru care nici nu trebuia să îmi deschid simțurile - nu o puteam ignora, nu mă puteam sustrage din calea ei. Acele persoane își proiectau durerea asupra lumii care îi înconjură.

Îmi era interzis să fac altceva decât să le ignor. Îmi era interzis să vorbesc despre darul pe care îl primisem

de la zei și să trec vreodată de la a simți la a face cu adevărat ceva în această privință.

Nu că eu aș fi făcut întotdeauna ceea ce trebuia să fac. Bineînțeles.

Însă bărbații aceștia nu aveau nimic, am văzut asta când mi-am deschis simțurile, încercând să îi evit pe cei care sufereau, lucru surprinzător, având în vedere ocupația pe care o aveau. Erau gardieni de pe Metereze – pereții muntoși formați din calcarul și fierul minerit din munții Elysium. De când se încheiase Războiul Celor Doi Regi, cu patru secole în urmă, fortărețele denumite Metereze închiseseră întreaga Masadonie, fiecare oraș din Regatul lui Solis fiind protejat de ele. Versiuni mai mici ale Meterezelor înconjurau satele și cazărmile, comunitățile de fermieri și orașelele cu mai puțini locuitori.

Ceea ce gardienii vedeau în mod obișnuit, ceea ce trebuiau să facă îi chinuia adesea, fie din cauza rănilor, fie din cauza a ceva mai profund decât carnea sfârtecată și oasele învinețite.

În această seară, nu erau lipsiți doar de chinuri, ci și de armură și de uniforme. Purtau în schimb cămăși largi și pantaloni din piele de căprioară. Cu toate acestea, știam, chiar dacă nu erau la datorie, că rămâneau atenți la eventualele semne ale ceții temute și ale ororilor care o însoțeau, precum și la cei care unelteau împotriva viitorului regatului. Erau înarmați până în dinți.

La fel și eu.

Aveam prins la coapsă, ascuns sub faldurile pelerinei și ale rochiei subțiri pe care o aveam pe dedesubt, un pumnal cu lama rece, care nu se încălzea niciodată, chiar dacă era lipită de coapsa mea. Îmi fusese dăruit când împlinisem 16 ani și, deși nu era singura armă de care făcusem

rost, nici cea mai mortală, era preferata mea. Mănerul era făcut din oasele unuia dintre vârcolacii de mult dispăruți – creaturi care nu fuseseră nici om, nici bestie, ci ambele –, iar lama era dintr-o piatră de hematit lustruită, cu o ascuțime fatală.

Era foarte probabil să fi fost din nou pe punctul de a face ceva incredibil de riscant, nepotrivit și cu totul interzis, însă nu eram destul de nebună încât să intru într-un loc precum Perla Roșie fără ceva care să mă protejeze, fără priceperea de a mânui acel ceva și fără să fiu dispusă să mă folosesc de ambele fără ezitare.

– Mort? a întrebat celălalt gardian, unul mai tânăr, cu păr șaten și trăsături delicate.

Parcă numele lui era Airrick și nu părea să aibă cu mult peste cei 18 ani ai mei.

– Nu doar că e mort. Lui Finley i s-a supt tot sângele din corp, carnea i-a fost sfâșiată, de parcă ar fi fost aruncat la câini, apoi sfârtecat în bucăți.

Cărțile de joc mi s-au încețoșat în fața ochilor, în timp ce în pântec au început să mi se formeze sloiuri mici de gheață. Câinii sălbatici nu făceau așa ceva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu se apropiau de Pădurea Sângerie, singurul loc din lume în care copacii sângerău, pătând scoarța și frunzele în roșu intens. Se zvonea că ar exista alte animale acolo, rozătoare extrem de mari și necrofagi care prădau trupurile celor care întârziu prea mult în pădure.

– Și știi ce înseamnă asta? a continuat Airrick. Că trebuie să fie prin preajmă. Un atac ar...

– Nu cred că ar trebui să purtăm această conversație acum! i-a tăiat-o un gardian mai în vârstă.

Îl știam. Phillips Rathi. Era pe Metereze de ani în șir, lucru ce nu se întâmpla aproape niciodată. Gardienii nu aveau viață lungă. Bărbatul și-a plecat capul în direcția mea.

-Suntem în prezența unei domnițe.

O domniță?

Doar cele care făcuseră Ascensiunea erau numite domnițe, însă nici eu nu eram genul de persoană pe care te-ai fi așteptat să o găsești la Perla Roșie. Dacă aș fi fost descoperită, aș fi fost în... ei bine, într-un necaz mai mare decât fusesem vreodată și m-aș fi ales cu o admnestrare severă.

Genul de pedeapsă pe care Dorian Teerman, ducele de Masadonia, ar fi fost încântat să o aplice. Și la care, desigur, confidentul lui de suflet, Lord Brandole Mazeen, ar fi adorat să asiste.

Mi-am ridicat privirea spre gardianul cu piele închisă la culoare, din ce în ce mai neliniștită. Era imposibil ca Phillips să știe cine eram. Partea de sus a feței îmi era acoperită de masca albă de domino pe care o găsisem cu mult timp în urmă, aruncată prin Grădinile Reginei, și purtam o pelerină simplă, de culoarea oului de rață, pe care, ei bine, o *împrumutasem* de la Britta, una dintre numeroasele servitoare pe care le auzisem vorbind despre Perla Roșie. Speram ca Britta să nu descopere că îi lipsește haina înainte să i-o duc înapoi, în zorii zilei.

Chiar și fără mască însă, puteam să număr pe degetele de la o mână câți oameni din Masadonia îmi văzuseră chipul, și nici unul dintre ei n-avea să fie acolo în acea seară.

Fiind Fecioara, Aleasa, fața și părul îmi erau acoperite tot timpul, cu excepția buzelor și a maxilarului.

Mă îndoiam că Phillips mă putea recunoaște doar după acele trăsături, și, dacă ar fi făcut-o, nici unul dintre gardieni nu s-ar mai fi aflat acum acolo, stând fără griji la masă. Aș fi fost pe cale să fiu târâtă, chiar dacă, poate, cu gentilețe, înapoi la gardienii mei, ducele și ducesa de Masadonia.

N-aveam de ce să-mi fac griji.

Fortându-mi musculatura umerilor și a gâtului să se relaxeze, am zâmbit.

-Nu sunt vreo domniță. Sunteți liberi să discutați despre orice doriți.

-Oricum, un subiect mai puțin morbid ar fi bine-venit! a replicat Phillips, aruncând o privire ascuțită în direcția celorlalți doi gardieni.

Airrick și-a ridicat privirea spre mine.

-Scuzele mele.

-Nu-i nevoie de scuze, dar le accept.

Cel de-al treilea gardian și-a plecat bărbia, cu ochii fixați asupra cărților lui, și a repetat aceleași cuvinte. I se înroșiseră obraji, lucru care mi se părea adorabil. Gardienii care lucrau pe Metereze treceau printr-un antrenament crunt, în urma căruia deveneau experți în lupta cu tot felul de arme, precum și în cea corp la corp. Nici unul dintre cei care supraviețuiau primei incursiuni în afara Meterezilor nu se întorcea fără să fie însângerat și fără să fi văzut moartea.

Și, cu toate astea, acest bărbat roșea.

Am tușit, pregătindu-mă să întreb mai multe despre Finley, dacă era de pe Metereze sau dintre hăițași, o diviziune a armatei care asigura legătura pe apă între orașe și care escorta bunuri și călători. Aceștia își petreceau jumătate de an lipsiți de protecția asigurată de Metereze.

Era de departe una dintre cele mai periculoase ocupații, așa că nu călătoreau niciodată singuri. Unii dintre ei nu se mai întorceau niciodată.

Din păcate, cei câțiva care se întorceau nu mai erau niciodată la fel. Se întorceau hăituiți de moarte.

Blestemați.

Simțind că Phillips avea să reducă la tăcere orice încercare de a continua conversația, nu am dat glas nici uneia dintre întrebările care îmi stăteau pe vârful limbii. Dacă Finley fusese însoțit și dacă ceilalți gardieni fuseseră răniți de ceea ce îl ucisese pe el, aveam să aflu eu cumva.

Speram doar că asta nu avea să implice țipete și groază.

Oamenii din Masadonia nu bănuiau cât de mulți se întorceau din afara Meterezelor blestemați. Știau doar de câțiva, ici și colo, însă nu vedeau realitatea. Dacă ar fi cunoscut-o, populația, care nu putea înțelege cu adevărat ororile din spatele Meterezelor, ar fi fost cuprinsă de panică și groază.

Oamenii simpli nu puteau înțelege așa cum înțelegeam eu și fratele meu, Ian.

De aceea, odată ce subiectul de la masă a alunecat spre lucruri mai lumesti, m-am străduit să-mi topesc sloiul de gheață din piept. Nenumărate vieți erau jertfite sau răpite din dorința de a-i păstra în siguranță pe cei din spatele Meterezelor, însă strategia aceasta dădea greș - de ceva timp - nu doar în Masadonia, ci în tot Regatul lui Solis.

Moartea...

Moartea găsea întotdeauna o cale prin care să pătrundă înăuntru.

„Oprește-te!” mi-am ordonat, în timp ce simțul general de disconfort amenința să crească. În acea seară, nu era vorba despre toate acele lucruri pe care le știam și despre

care probabil n-ar fi trebuit să știu. În acea seară, era vorba despre a trăi, despre... a nu sta trează toată noaptea, fără să pot dormi, singură, simțind că... nu am nici un fel de control, nici o... idee despre cine sunt, ci doar despre ce sunt.

Am primit din nou o mână proastă și, cum jucasem cărți cu Ian destul de des, știam că n-aveam cum să-mi mai revin cu cele pe care le aveam. Am anunțat că mă retrag, iar gardienii au încuviințat din cap și s-au ridicat, urându-mi fiecare seară bună.

Trecând printre mese, am luat paharul de șampanie pe care îl oferea unul dintre chelneri, cu o mână înmănușată, și am încercat să îmi recapăt entuziasmul care îmi vibrase în vene la începutul acelei seri, când alergasem pe străzi spre acel loc.

Am cercetat încăperea, văzându-mi de treabă, păstrându-mi simțurile adormite. Chiar și departe de cei care își proiectau durerile în atmosfera din jurul lor, nu trebuia să ating pe cineva ca să știu că suferea. Trebuia doar să mă uit la acea persoană și să mă concentrez. Felul în care arăta nu era alterat atunci când experimenta un soi de durere, nici nu i se schimba aspectul atunci când mă concentram asupra ei. Pur și simplu, îi simțeam tulburarea.

Durerea fizică era aproape întotdeauna fierbinte, însă cea care nu putea fi văzută?

Era aproape întotdeauna rece.

O avalanșă de strigăte și fluierături obscene m-a făcut să revin la realitate. Pe colțul mesei aflate în vecinătatea celei de la care tocmai mă ridicasem se așezase o femeie îmbrăcată în roșu. Purta o rochie făcută din fâșii de satin și mătase, care abia îi acoperea coapsele. Unul dintre bărbații de la masă și-a înfipt mâna în fustița diafană.

Femeia i-a îndepărtat mâna cu un zâmbet cochet și apoi s-a lăsat pe spate, trupul ei formând o curbă senzuală. Buclele blonde i s-au revărsat peste monedele și jetoanele care fuseseră date uitării.

- Cine vrea să mă câștige în seara asta? Vocea i-a sunat adânc, plină de voluptate, în timp ce și-a trecut mâinile în lungul corsetului acoperit de dantele. Pot să vă asigur, băieți, voi rezista mai mult decât orice munte de aur.

- Și dacă vom fi la egalitate?

Tăietura elegantă a hainei pe care o purta sugera că bărbatul care pusese întrebarea era un negustor avut sau vreun om de afaceri.

- Atunci, va fi o noapte cu atât mai interesantă pentru mine! a răspuns femeia, trecându-și mâna în josul abdomenului, strecurându-și-o chiar mai jos, între...

Cu obraji aprinși, mi-am ferit imediat privirea și am mai luat o înghițitură din șampania înspumată. Ochii mi-au fost atrași de strălucirea orbitoare a unui candelabru din aur roz. Perlei Roșii îi mergea probabil bine, iar proprietarii aveau în mod sigur relații sus-puse. Electricitatea era scumpă și controlată strict de curtea regală. Mă făcea să mă întreb cine erau unii dintre clienții lor, de vreme ce își permiteau acest lux.

Sub candelabru era în plină desfășurare un alt joc de cărți. Și la acea masă se aflau femei, cu părul răsucit în coafuri elaborate, împodobite cu cristale, iar hainele pe care le purtau erau cu mult mai puțin îndrăznețe decât ale celor care lucrau în acel loc. Unele rochii aveau nuanțe vibrante de mov și galben, altele - tonuri pastelate de albastru și violet.

Mie mi se permitea să port doar alb, fie că eram în camera mea sau în public, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Așa că eram fascinată de felul în care nuanțele diferite complimentează pielea sau culoarea părului celor care le poartă. Îmi imaginam că eu arăt cel mai adesea ca o fantomă, bântuind holurile castelului Teerman, înveșmântată toată în alb.

Și aceste femei purtau măști de domino, care le acopereau jumătate din față, protejându-le identitatea. M-am întrebat cine erau ele. Soții curajoase, care fuseseră lăsate singure de prea multe ori? Tinere femei care nu se măritaseră sau care erau, poate, văduve? Servitoare sau femei care lucrau în oraș, ieșite să petreacă pentru o seară? Erau printre cei de la masă ori prin mulțime doamne de onoare sau cavaleri cu măști? Veniseră acolo din aceleași motive care mă făcuseră pe mine să vin?

Plictiseală? Curiozitate?

Singurătate?

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci, semănam mai mult decât credeam, chiar dacă ei erau fii și fiice născuți ca al doilea copil, dăruți Curții Regale la cea de-a treisprezecea aniversare, cu ocazia Ritualului anual. Iar eu eram... eu eram Penellaphe de Teerman, din neamul Balfours, favorita reginei.

Eu eram *Fecioara*.

Aleasa.

Și, în mai puțin de un an, atunci când aveam să împlinesc 19 ani, urma să am Ascensiunea, la fel ca toți cavalerii și doamnele de onoare. Ascensiunile noastre urmau să fie diferite, însă împreună erau cele mai mari de la prima Binecuvântare a zeilor, care avusese loc la sfârșitul Războiului Celor Doi Regi.

Ei n-ar fi pățit mare lucru dacă ar fi fost prinși, dar eu... eu ar fi trebuit să fac față nemulțumirii ducelui.

Am strâns din buze, simțind cum se aprinde în mine un tăciune de furie, amestecat cu resturile vâscoase ale rușinii și ale dezgustului.

Ducele era o scârbă cu mâini mult prea familiare, care avea o plăcere inumană pentru pedepse.

Dar nici la el nu voiam să mă gândesc. Nici nu voiam să îmi fac griji că aveam să fiu pedepsită. Altfel, aș fi putut foarte bine să mă întorc la mine în cameră.

Mutându-mi privirea de la acea masă, am băgat de seamă că la Perla erau și femei fără măști, care zâmbeau și râdeau, fără să-și ascundă identitatea. Erau așezate la mese cu gardieni și oameni de afaceri, stăteau în alcovuri întunecate și conversau cu femei și bărbați mascați, precum și cu cei care lucrau la Perla Roșie. Nu le era rușine și nici teamă să fie văzute.

Oricine ar fi fost ele, se bucurau de o libertate pe care le-o invidiam profund.

Un soi de independență pe care o căutam și eu în acea noapte, pentru că, mascată, imposibil să fiu recunoscută, doar zeii ar fi putut ști că eram acolo. Iar în ceea ce-i privea pe zei, hotărâsem cu mult timp în urmă că au lucruri mult mai bune de făcut decât să-și petreacă timpul urmărindu-mă pe mine. Până la urmă, dacă ar fi fost atenți, mi-ar fi cerut deja socoteală pentru toate lucrurile pe care le făcusem, interzise fiindu-mi.

Așa că, în acea seară, puteam fi *oricine*.

Libertatea pe care mi-o dădea acest lucru era un sentiment cu mult mai amețitor decât îmi imaginasem. Mai puternic chiar decât semințele fragede de mac oferite de cei care le fumau.

În acea seară nu eram Fecioara. Nu eram Penellaphe. Eram doar Poppy, o poreclă pe care îmi aduc aminte

că mi-o dăduse mama, un nume cu care doar fratele meu, Ian, și alți câțiva mă strigau.

Pentru Poppy nu existau reguli stricte care trebuiau urmate, nici așteptări ce trebuiau împlinite, nici o viitoare Ascensiune, care se apropia prea repede. Nu existau nici teamă, nici trecut sau viitor. În acea noapte, puteam să trăiesc puțin, chiar dacă doar pentru câteva ore, și să adun cât de multă experiență puteam, înainte de a mă întoarce în capitală, la regină.

Înainte de a fi încredințată zeilor.

Un fior mi-a alunecat în jos pe șira spinării – nesigurantă și un strop de dezolare. L-am înăbușit, refuzând să-l las să prindă viață. Nu avea nici un rost să îmi petrec timpul gândindu-mă la ceea ce avea să vină și nu putea fi schimbat.

În plus, Ian făcuse Ascensiunea cu doi ani în urmă și, judecând după scrisorile pe care le primeam lunar de la el, rămăsese neschimbat. Singura diferență era că, în loc să urzească povești cu glasul, acum o făcea prin cuvintele scrise în fiecare misivă. Chiar luna trecută scrisese despre doi copii, un frate și o soră, care înotaseră până pe fundul Mării de Lână și se împrietenisera cu cei din neamul apelor.

Am zâmbit și am ridicat paharul de șampanie. Nu aveam nici o idee de unde îi veneau acele povești. Din câte știam eu, era imposibil să înoți până pe fundul Mării de Lână, iar neamul apelor nu exista.

La scurt timp după Ascensiune, la ordinul reginei și al regelui, se căsătorise cu domnița Claudya.

Ian nu vorbea niciodată despre soția lui.

Îi aducea vreun pic de fericire căsnicia sa? Zâmbetul de pe buze mi s-a topit, în timp ce privirea mi-a coborât